

OP DEN BAZAR

door R. W. VAN ASCH.

In H. zou een bazar gehouden worden ten voordeele van de Christelijke school.

Heel het stadje was er vol van.

Weken tevoren al waren verscheidene dames bijeengekomen, om mooie handwerken te maken. Er zouden prachtige dingen verkocht worden, ja, je zou er de heerlijkheden maar voor 't grabbelen hebben uit een groote ton.

Maar 't meest in spanning over de dingen, die komen zouden, waren wel de schoolkinderen.

Zij mochten immers op den tweeden bazardag 's morgens, zonder entrée-geld te betalen, komen kijken en er vrij rondloopen. De hoogste klassen zouden bij de opening zingen.

Wat werd er druk over gepraat! Wat al plannen werden er gemaakt in 't speeluur!

Verschillende meisjes mochten meehelpen, om te verkoopen. Die voelden zich natuurlijk heel gewichtig, maar diep in hun hart vonden ze het koopen eigenlijk nog prettiger.

Bep van den meester bijvoorbeeld, had van haar tante een gulden gekregen, om te besteden. En terwijl ze hem nog stevig in haar beursje voelde, had ze hem in gedachten al wel tien maal uitgegeven.

Ook de jongens waren vervuld van den komenden Donderdag. Er zou ook een sjoelbak zijn en daar zouden ze hun kunsten eens vertoonen. Piet Verhey, die zelf thuis ook een sjoelbak had, noodigde al de jongens van de club uit, om

NOOT VAN DE REDACTIE. Tot ons leedwezen moeten we onze lezers mededeelen, dat de schrijfster, die onder den schuilnaam R. W. VAN ASCH zoo menig goed verhaal, ook voor „Vrij en Blij”, heeft geschreven, sedert den tijd waarop ze ons „Op den bazar” toezond, is overleden. Dit is dus het laatste, dat we van haar zullen plaatsen. Dat het eerst na haar dood onzen lezers onder de oogen komt, zal er de waarde stellig van verhoogen. Zij spreekt in dit verhaal nadat ze gestorven is en getuigt daarin, gelijk ze bij haar leven zoo gaarne deed, van den Heiland, dien ze liefhad.

zich, tot den dag van de opening, na vieren bij hem te komen oefenen.

Wie niét bij de club hoorde, had wel een spijtig gevoel, maar Karel van Dam beweerde, dat hij geen privaatles noodig had, hij zou „vast de meeste punten gooien, dat zou je maar eens zien!”

Alleen Kobus Zandman nam geen deel in de algemeene belangstelling. Het leek wel, of al het moois van den bazar hem niets kon schelen.

Och, de jongens waren 't al van hem gewoon, dat die „saaie Piet” nooit medeed en altijd gauw maakte, dat hij bij z'n „zussie” thuis kwam.

In 't begin — 't was nu een paar maanden geleden, dat hij voor 't eerst op deze school gekomen was, — hadden ze hem genoeg geplaagd, maar de aardigheid was er gauw afgegaan. Het bleeke, magere jongetje zei nooit wat terug en werd niet eens boos.

Ja, Koob was nog maar een nietig jongetje voor zijn elf jaren. Hadden de jongens geweten, welk een treurig leven de arme Koob thuis had, hoe hij meer slaag dan eten kreeg, dan hadden ze zeker medelijden met hun kameraadje gehad.

Maar in zulke dingen verdiepen schooljongens zich meestal niet.

Koobs vader, die vroeger een goed weekloon verdiende, had door den drank zijn goede betrekking verloren en was als los werkman steeds meer aan lager wal geraakt. In één van z'n dronkemans-driftbuien had hij z'n eenig dochtertje van vier jaar zóó mishandeld, dat het kind nu met een gebrekkig lichaampje het leven door moest. Ook al door de onvoldoende voeding had het arme schaap niet eens de kracht, om haar beentjes te verzetten. En zoo zat ze den ganschen dag in een grooten leuningstoel voor 't raam. De moeder was van verdriet ziek geworden en toen ze, nu een half jaar geleden stierf, werd 't er niet beter op voor Koob en Greetje. Vader kwam alleen maar thuis om te eten en te slapen, was dan nog meestal dronken en had enkel bitse en ruwe woorden voor z'n kinderen over. Als een medelijdende buurvrouw zich niet over het tweetal had ontfermd,

waren ze zeker van gebrek omgekomen, maar met haar moederlijke hulp hield Koob het armelijke vertrekje nog wat helder en kwam hij zelf ook altijd nog fatsoenlijk op school.

Koob was allerliefst voor zijn zusje. De buurvrouw zei dikwijls: een moeder zou niet beter voor haar kunnen zorgen. Als 't zonnetje scheen, sjouwde hij haar naar buiten en hij bedacht altijd van alles, om haar somber leven op te vroolijken.

Maar de schooljongens wisten niets van dat alles, want Koob sprak nooit over huis. En wat kon hun ook eigenlijk die bleeke, saaie jongen schelen!

En toch, — al dachten alle jongens, dat de bazar Kobus Zandman koud liet, toch was hem niets ontgaan en spitste hij wel degelijk zijn ooren.

Hij had Greetje al lang verteld, dat hij naar iets heel moois zou gaan kijken en haar beloofd, dat hij van alles haarfijn zou vertellen, — en daar hadden ze zich samen al op verheugd.

Wat had hij dikwijls in z'n hart de verzuchting geslaakt: kon ik er maar wat kopen voor zusje!

Maar alles kostte er dubbeltjes en kwartjes, zeiden de kinderen, en waar zou hij, Kobus Zandman, de centen vandaan halen? Vader gunde hem ternauwernood het noodige geld om voedsel te kopen.

De bazar was in vollen gang.

Den eersten dag had hij al een aardige som opgebracht; men sprak van omstreeks duizend gulden.

Ook nu waren er weer heel wat kijk- en kooplustigen; de groote, versierde zaal was stampvol, wat te begrijpen was, want het was vandaag de dag, dat de schoolkinderen vrijen toegang hadden.

Van het podium, waar men gezellig een kopje thee kon drinken, had men een aardig gezicht op de menschenmassa, die als een mierenhoop doorenkrioelde. Groot en klein verdrong zich, om van de lange tafels nog iets uit te zoeken, dat van hun gading was. Maar de meeste voorwerpen prijken al met een kaartje: *verkocht*.

De dames, die de wacht hielden bij de grabbelton, kwamen handen tekort, om al de dubbeltjes in ontvangst te nemen.

Ook de sjoelbak had veel aftrek. Voor een dubbeltje mocht je één keer al de schijven gooien.

De jongens van de club waren juist aan den gang. Karel van Dam had met een spottend gezicht aangekondigd:

„Let op, vrienden, attentie s. v. p.! Nu zullen we de wonder-toeren zien van meneer Piet Verhey, den sjoelbakkes met z'n sjoelbak thuis!”

Een luid gelach ging op. Maar Piet, wat zenuwachtig door deze voor-de-gek-houderij, gooide de ééne schijf na de andere mis en bracht niets van zijn spel terecht.

Onder de toeschouwers had zich ook Kobus Zandman een plaatsje veroverd. Het spel leek hem al heel gemakkelijk.

Hij zou de schijven vast wel allemaal door het middelste poortje krijgen, dacht hij. En z'n handen jeukten!

Op een oogenblik, dat de spanning van 't spel wel 't grootst was, werd hij zachtjes aan z'n mouw getrokken. Toen hij, 'n beetje wrevelig, omkeek, zag hij in het vriendelijk gelaat van een heer, die zeide:

„Moet jij 't ook niet eens probeeren?”

„Ik? — ik heb geen dubbeltje, meneer!” stotterde Koob verlegen.

Hij had zichzelf wel weg willen kijken. Maar de andere jongens waren zóó met hun aandacht bij 't spel, dat ze in 't gesprek heel geen erg hadden. Ook zag gelukkig niemand, dat die meneer Kobus een dubbeltje in de hand stopte, terwijl hij zeide:

„En haal nou maar een heeleboel punten, hoor.”

Koob had nog maar net benul, om te zeggen: „dank u wel, mijnheer”, — toen was de vreemdeling al onder de menschen verdwenen.

Hij stond nog op z'n zelfde plaatsje, maar al keek hij nog naar Piet, die steeds ongelukkiger gooide, hij zag toch geen sjoelbak en geen schijven meer. Hij voelde alleen maar het dubbeltje in zijn hand.

't Was hem, of hij een grooten schat verworven had.

't Werd hem te benauwd onder 't rumoer van de jongens, die opgewonden over de nederlaag van Piet, allen door elkaar schreeuwden.

En stilletjes liep hij naar een ander hoekje van de zaal, om rustig te overleggen, wat hem te doen stond.

Om voor zijn dubbeltje te gaan sjoelbakken, daaraan dacht Koob niet, al zou hij dolgraag de schijven eens door z'n handen laten gaan.

Maar wat al dadelijk door zijn brein geflitst was en ook nu zijn hart met een blij gevoel vervulde, was de gedachte aan Greetje.

Nu zou hij wat koopen voor Greetje. Maar wat?

Dat was de groote moeilijkheid. Wat kon je voor een dubbeltje koopen? Zou hij dan toch maar sjoelbakken? Dan kon hij een rolletje pepermunt winnen, of, als hij heel mooi gooide, een plak chocolade.

Dat was wel fijn voor z'n zusje, maar als ze 't opgepeuzeld had, was 't ook gedaan!

Zou hij 'n keer grabbelen? — Maar, wat hij al zoo uit de grabbelton te voorschijn had zien halen, leek hem niet erg voor Greetje: een doosje lucifers, 'n stukje zeep, een liniaal, ook wel kleine prentenboekjes, maar Greetje kon niet lezen. En dan was 't nog niet eens zeker, dat hij zoo'n boekje kreeg.

Besluiteloos drentelde hij langs de tafels. Daar werd opeens zijn oog geboeid door een keurig aangekleed popje, staande bij een klein poppen-ledikantje. 't Was net een echt kindje, dat zóó in bed zou stappen.

Met bewondering bleef hij ernaar staan kijken. O, als hij zoo iets eens bij Greetje mocht brengen!

„Moet je ook niet eens raden, hoe ze heet? Voor een dubbeltje mag je!”

't Was een meisje uit de hoogste klas, dat Koob aldus aansprak. Hij kende haar wel; de grootere meisjes die bij haar stonden, waren zeker zusters of vriendinnen.

Koob kreeg een kleur, maar keek toch nog met verlangende blik naar de pop.

„Ja, bedenk nu maar eens een mooien naam, en als je hem raadt, krijg je die mooie pop voor je dubbeltje, met het ledikantje er bij!”

De andere meisjes, die ook erg kregen in het armoedige ventje bij hun tafel, kwamen nu ook naderbij.

Koob werd verlegen onder al die belangstelling en wilde liefst wegloopen.

„Speel je zoo graag met de pop, vent?” vroeg één der dames schertsend.

De tranen sprongen hem in de oogen. Dat was toch te erg, dat hij werd aangezien voor een flauw, kinderachtig jongetje.

(Wordt vervolgd.)

OP DEN BAZAR

door R. W. VAN ASCH.

(Vervolg).

Vlug keek hij om zich heen. De jongens waren nog in de buurt van den sjoelbak. Tegenover die vriendelijke dame durfde hij zich wel uitspreken. Dus zei hij kortaf:

„'t Is voor me zussie. Ze kan niet loopen.”

„Nu, — dan moet je 't vast doen”, moedigden de dames aan.

„Toe dan maar”, zei Koob en offerde met een zucht zijn dubbeltje.

„Raad nu maar, hoe de pop heet.”

„Margaretha Johanna”, zei Koob plechtig.

„Neen, één naam is genoeg.”

„Zoo heet mijn zussie ook”, hield Koob vol.

„Maar deze pop heeft maar één naam.”

„Nou, dan Margaretha alleen”, zei Koob berustend.

„Nu moet ik je naam en adres nog weten”, zei één der dames, die in een boek al de adressen opschreef, „dan weten we, waar de pop moet bezorgd worden, als jij hem gewonnen hebt!”

Glunderend gaf Koob op:

„Kobus Zandman, Achterwal No. 17.”

Maar daar bedacht hij zich, dat, als hij misgeraden had, hij niets voor Greetje mee naar huis kon nemen. En terwijl de juffrouw opschreef, vroeg hij, wat vrijmoediger:

„Wanneer kan je 't weten, juffrouw?”

„Wie de gelukkige winner is? — Wel, de naam van de pop komt in de krant en morgenochtend zal meester op school den naam vertellen. Je moet dus maar goed opletten!”

Eén der dames, wie het adres van het jongetje bekend voorkwam, bedacht zich opeens, dat haar dienstmeisje wel eens verteld had van een dronkaard, die naast haar moeder op den Achterwal woonde, en die twee kinderen had, waar-

van het jongetje zoo lief was voor zijn gebrekkig zusje.

Dit was zeker hetzelfde ventje.

Met meer belangstelling nam ze hem nog eens op. Ze begreep, hoeveel hem dit offer van zijn dubbeltje moest gekost hebben. Daarom gaf ze hem ongemerkt er een ander voor in de plaats en zei zachtjes:

„Hier, Kobus, dit moet je nu eens voor je zelf besteden.”

Nu kon hij z'n oogen niet gelooven! Daar kreeg hij voor de tweede maal zoo maar een dubbeltje in z'n hand! Wat was hij toch een geluksvogel! — Hij kon wel dansen van plezier. Maar hij deed 't niet, want op 't zelfde oogenblik hoorde hij een plagerige stem achter zich:

„Koob stond eens voor een poppenkraam,
Daar zag hij zooveel poppen staan!”

Koob meende aan de stem te hooren, dat 't Piet Verheij was, — en hij had 't niet mis.

Piet, die zoo pas van den sjoelbak kwam, waar hij, na zijn gepoeh van de laatste dagen, zoo'n mal figuur gemaakt had, voelde behoefte, zijn wrevel te luchten en Kobus Zandman was hem een welkom mikpunt.

Maar Koob, die er niet op gesteld was, om in 't bijzijn van al die dames voor den gek gehouden te worden, maakte handig gebruik van de gelegenheid, dat Piet zich omkeerde, om de andere jongens te roepen, — en verdween onder de menschen. Zijn gezicht was vuurrood. Wat hadden die apen van jongens zich met hem te bemoeien! Hij wou wel voor 'n dubbeltje, dat 't niet gebeurd was.

Voor een dubbeltje? — Neen, hoor, al dacht Koob het even in zijn boosheid, hij meende er toch eigenlijk niets van. Hij was veel te blij met dit tweede dubbeltje in zijn hand.

Ongemerkt was hij weer bij den sjoelbak aangeland en daar er op dit oogenblik geen liefhebbers waren, besloot hij één-twee-drie een kans te wagen. Hij hoopte stellig met zijn spel iets lekkers voor Greetje te winnen.

„Doe maar kalm aan, hoor, dan gooi je 't best!” raadde

hem de juffrouw, die er bij stond en het sjofele, bedeesde jongetje van harte een hoog aantal punten gunde.

Met een ernstig gezicht, alsof z'n leven er van af hing, mikte Koob één voor één de schijven naar het doel.

De toeschouwers, groot en klein, gaven luide hun bewondering voor Koobs spel te kennen. Hij had er zelf schik in en glunderde van plezier, toen de juffrouw zei:

„Nou, nou, m'n jongen, zoo goed heb ik 't vandaag nog niet zien doen. Je hebt de plak chocola schitterend verdiend.”

Wat voelde hij zich rijk met de groote plak chocolade, in zilverpapier verpakt, met een mooi, gekleurd plaatje er bovenop!

Zorgvuldig schoof hij zijn schat tusschen zijn blouse. En nu had hij maar één verlangen: Greetje te verrassen!

Zoo gauw hij zich tusschen de menschen door kon werken, liep hij naar den uitgang, holde de gangen door de straat op en stond binnen enkele minuten blazend en hijgend op den Achterwal.

Even bekomen. Hij voelde z'n hart bonzen. Maar veel geduld had hij niet; Greetje zwaaide hem al toe door het raam.

Het volgend oogenblik zat hij al naast haar stoel.

„En, waren er veel menschen en kinderen?” begon het kleine ding.

Veel menschen bij elkaar was voor haar altijd iets, om ontzag voor te hebben.

„O, zoo'n boel, wel honderdduizend!” beweerde Koob. „En heel groote tafels, met prachtige dingen er op: speelgoed en flessies eau-de-cologne en boeken en een verfdoo,” die verfdoo scheen vooral veel indruk te hebben gemaakt, „en een groote ton was er met zaagsel. Daar hadden ze allemaal cadeautjes in verstopt!”

„Wat heb jij daaruit gehaald?”

„Ik heb niet gegrabbeld. 't Kostte een duppie!”

„En dan was er de sjoelbak, maar Piet Verheij kon er niets van, hoor!”

„O, dat dacht ik wel,” zei Greetje heel eigenwijs, „en kostte dat ook geld?”

„Ja, ook een duppie! Maar wil ik je eens wat fijns vertellen? D'r was een vreemde juffrouw en die gaf er me zóó maar eentje en toen heb ik toch kunnen spelen!”

Van zijn wedervaren met de pop vertelde hij natuurlijk niets. Dat was zijn geheim!

Greetje was een en al oor.

„En toen heb ik de schijven zóó mooi gegooid, dat ik nog een mooien prijs kreeg ook!”

„Oooo!” riep Greetje, „en wat was het?”

„Hier zit 't,” Koob wees op z'n borst, „hier in m'n bloes!”

En om Greetjes geduld niet langer op de proef te stellen, haalde hij z'n present meteen maar te voorschijn en legde het op zusjes schoot, terwijl hij zei:

„Dat is voor jou!”

Een bosje van plezier kwam op het teere gezichtje en met beide handjes nam Greetje haar bezitting op, aaide eens over het zachte zilverpapier en bekeek met aandacht het mooie plaatje. Ze kon geen woorden vinden van blijdschap. „D'r zit lekkere chocola in,” legde Koob uit, „'t zijn vierkantjes, kijk, je kunt ze door 't zilverpapier heen zien. Zal ik 't eens open maken?”

Greetje vond het eigenlijk wel jammer. 't Was zoo mooi ingepakt, maar ze had toch ook wel zin in zoo iets lekkers.

Voorzichtig haalden ze samen de buitenste reep papier met het plaatje en het zilverpapier er af. Dat moest zorgvuldig bewaard worden.

Toen brak Koob er een blokje af en stopte 't zijn zusje in den mond. Haar hoofdje schudde ze heen en weer zoo lekker vond ze het. Maar, met den mond nog vol, beduidde ze Koob, dat hij ook een blokje nemen moest. Samen besloten ze toen, dat Koob ook een stukje aan buurvrouw zou brengen.

De goede vrouw was geroerd over de hartelijkheid der kinderen. Ze ging met Koob mee en nu kreeg ook buurvrouw een getrouw verhaal van Koob's lotgevallen op den bazar.

Maar van de pop vertelde hij ook haar niet. Dat was zijn geheim!

De laatste bazaravond.

De overgebleven voorwerpen zijn aan de meestbiedenden verkocht, en zelfs waardelooze dingen brachten soms, tot groot plezier van de aanwezigen, een aardig sommetje op.

De raadsels van onbekende getallen, jaartallen en namen worden nu ook opgelost. En al spoedig is bekend wie de winners van de verschillende voorwerpen zijn.

Het groepje meisjes, dat we al ontmoet hebben met Koob, steekt de hoofden bij elkaar.

„Zeg, weten jullie al, wie de pop heeft met het ledikantje?”

„Nee, nog niet.”

„Toe, kijk dan eens gauw,” drong één der meisjes aan, „ik wou, dat die kleine Zandman hem had!”

Vlug werd het boek met adressen nagezien. Ja, hoor, bij één stond de goede naam, *Amalia*, opgeteekend, maar 't was niet bij Kobus Zandman.

„Wie, wie, wie?” riepen verscheiden stemmen tegelijk.

„De heer Van der Velde, Lange Haven 42”, las er één op.

„O, mijnheer Van der Velde,” juichten 'n paar meisjes, „die is goed! de ouwe mijnheer Van der Velde met de pop! Hij is hier in de zaal. Gaan jullie mee, we zullen 't hem meteen vertellen!”

In optocht ging het clubje nu op zoek naar den ouden heer, die gauw was opgespoord.

Maar deze was niet gesteld op zooveel belangstelling. Hij zat liever op z'n studeerkamer, verdiept in z'n geschiedkundige navorschingen, dan op een bazar. Maar omdat de Christelijke school de liefde van zijn hart had, had hij zich laten overhalen, 's avonds nog eens een kijkje te komen nemen.

Hij was een stil, in zichzelf gekeerd man, niet gewoon, met jonge dames om te gaan. En toen hij nu zoo plotseling

omsingeld werd en zoovele stemmen tegelijk riepen: „Dag meneer, dag meneer Van der Velde, we komen u goed nieuws vertellen, U hebt de pop!” toen kreeg hij het benauwd. Hij maakte een afwerend gebaar en zei:

„Tut, tut, tut.... Jullie bent aan het verkeerde adres, dametjes!”

„Nee, nee, meneer, echt waar! U hebt de pop en het ledikantje er bij. De naam was *Amalia!*”

Ja, nu herinnerde de oude heer zich, hoe hij 's middags bij één der tafels een naam had moeten raden, en, om er maar gauw af te wezen, den eersten den besten naam genoemd had, die hem te binnen schoot. Hij was juist bezig aan een studie over Amalia van Solms.

„Och, wat moet ik met een pop? Laat me alsjeblieft met rust!”

De meisjes hadden groote pret om het wanhopige gezicht van den heer Van der Velde. Maar één der meisjes maakte handig van de schoone gelegenheid gebruik en zei:

„Ik weet een meisje, dat er erg blij mee zou zijn, een arm, ziekelijk kind.”

Dat was een opluchting voor den ouden heer!

„Prachtig! Brengen jullie het zaakje maar bij dat stumpertje. Dag dames!”

En met een beleefde buiging scheepte hij het lachende troepje af.

(Wordt vervolgd.)

OP DEN BAZAR

door R. W. VAN ASCH.

(*Vervolg en slot.*)

Al had Koob thuis niets verteld van zijn geheim, toch was zijn hart er wel erg van vervuld. Hij had een toer, om zich niet telkens te verspreken en 's avonds kon hij er haast niet van in slaap komen. O, als 't nu eens *Margaretha* was! Maar dat kon haast niet, dat zou te mooi zijn! Toch, zoolang het niet bekend gemaakt was, had hij nog een kans!

Den volgenden morgen op school begon meester al dadelijk over den bazar. De kinderen waren zoo nieuwsgierig, ze zouden toch geen aandacht voor de les gehad hebben.

Het aantal boonen in de flesch was 981.

„Dat kan me niet schelen!” dacht Koob.

De naam van de pop bij het ledikantje.

Nu spitste Koob z'n ooren.

Was *Amalia!*

Koob hoorde niets meer. Het was dus mis! Een ander kreeg dus dat prachtige speelgoed. Misschien wel een kind, dat al een heeleboel poppen had!

Even kwam er een ontevreden gevoel bij hem op, maar toen dacht hij aan het blijde gezichtje van Greetje met haar plak chocola. Ze had dan toch wat!

Toch was zijn teleurstelling groot en had hij moeite, om het verdere van den ochtend zijn aandacht bij de les te bepalen.

Toen hij om twaalf uur met loome schreden naar huis liep, — hij had nu heel wat minder haast dan gisteren, — overlegde hij bij zichzelf, dat het toch maar verstandig van hem geweest was, om niets te vertellen aan buurvrouw en Greetje.

Hij sloeg den hoek naar den Achterwal om.

Wat was dat?

Stond buurvrouw hem op te wachten en wenkte ze hem, om gauw door te loopen?

Koob schrok. Er zou toch niet iets naars met Greetje gebeurd zijn?!

Maar buurvrouw keek zoo blij en haar stem klonk zoo vroolijk, toen ze riep:

„Kom eens gauw, dan zul je wat zien!” — dat hij meteen weer was gerustgesteld.

Met 'n paar groote sprongen was hij bij haar en zag met een enkelen oogopslag door 't raam al, dat er wat bijzonders gaande was. En binnengekomen, wat vond hij daar?....
.... Greetje, met een pop aan haar hartje gedrukt, het popje van den bazar, — en het ledikantje stond vóór haar op tafel.

Nu begreep Koob er heelemaal niets meer van. Droomde hij, of was hij echt wakker? Meester had toch geen Margaretha opgelezen?

Neen, dat wist hij zeker.

Maar buurvrouw liet hem niet lang tijd om erover te peinzen. De goede vrouw was al net zoo opgewonden als de kinderen zelf.

„Daar was ik me straks de ramen aan 't zeemen!” begon ze, „en daar komen opeens 'n paar juffertjes op me af, die vragen: woont hier Kobus Zandman? Ik zeg: jawel, dames,

zeg ik, maar 't joggie is niet thuis. Dat is niets, zeggen ze weer, 't is om z'n zussie te doen. Zit ze daar soms voor het raam?.... Ik zeg: ja, zeg ik, 't schaap zit daar maar al z'n levensdagen in d'r eenigheid te koekeloeren. En meteen stapten ze naar binnen, zoo maar gewoon hè, heelemaal niet trotsch.... Ikke mee natuurlijk!.... En ze waren alderliefst tegen 't kind, niet waar Greetje?"

Greetje schudde heftig van ja. En buurvrouw vervolgde: „Ze hadden een groot pak bij d'r en toen deden ze 't papier eraf en toen kwamen me die mooie spullen voor den dag! Een ouwe meneer van den bazar had de pop geraden, zeien ze, en daarom kreeg-ie hem. Maar toen ze hem bij hem brachten, zeid-ie: Ben je nou heelemaal bevroren, dames, wat moet ik met een pop doen! — en toen hebben ze 'm bij Greetje gebracht. Maar hoe ze nou op dat idee kwamen, daar begrijp ik niks van! Maar, 't is fijn spul, dat is het!"

En voor de zooveelste maal nam buurvrouw het ledikantje nog eens in haar handen, om 't van alle kanten te bekijken.

Koob begreep alles best. Daar hadden die vriendelijke dames, die bij de tafel stonden, zeker voor gezorgd; die hadden natuurlijk gedacht: wil die ouwe meneer de pop niet hebben, Greetje zooveel te liever!

Hij kon nu zijn geheim niet langer voor zich houden en vertelde alles van het raden van den naam.

Greetje luisterde met open mond. Hoe aardig van Koob, dacht ze, om het voor zijn dubbeltje te probeeren! Wat was hij toch een lieve Koob!

„O, Koob", juichte ze, „is 't niet net een levend kindje? En nu mag ik het altijd bij me houden en 's nachts kan ze in het bedje slapen!"

Buurvrouw pinkte ongemerkt een traan weg.

* * *

Nergens had de bazar voor de school zooveel blijdschap gebracht als in de woning van Zandman.

En het bleef niet bij deze ééne verrassing.

De „vriendelijke dames” herhaalden hun bezoeken op den Achterwal nog menig keer, en nu braken er betere tijden voor Greetje aan.

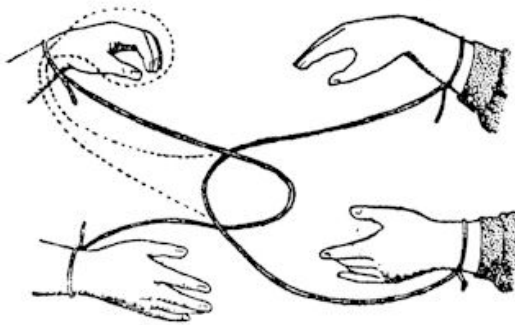
Maar ook onze Koob werd niet vergeten.

Door zijne zelfopofferende liefde voor zijn zusje, op den bazar getoond, had hij aller hart gewonnen, en had hij, het eenzame, geminachte jongetje, opeens veel vrienden gekregen, die hem tot grooten steun werden in zijn moeilijke jeugd.

HOE LOS TE RAKEN.

Men bindt twee personen tamelijk lange koorden om de polsen, zoodat die koorden of touwtjes kruiswijs door elkaar zijn gestoken, zooals de zwarte lijn op de teekening aangeeft.

Vraag dan hoe ze van elkander los kunnen komen zonder de touwen van de polsen los te maken. De touwtjes moeten lang genoeg zijn dat ze kunnen probeeren ze over elkaars rug te schuiven, of er overheen te stappen. Dat zal echter niet lukken. Toch is het zeer eenvoudig beiden te bevrijden. Men schuift om dat gedaan te krijgen een lus van het eene koord, van achteren naar voren door het andere koord, trekt, het over een der handen en schuift het los, zooals de stippellijn in de teekening aangeeft.